

Î N C H E I E R E

11 martie 2020

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Serghei Popovici,
în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă
de către Serghei Popovici împotriva Judecătoriei Comrat, intervenient accesoriu
Consiliul Superior al Magistraturii privind dezacordul de a calcula și achita salariul
lunar pentru funcția de judecător,
împotriva deciziei din 26 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 22 noiembrie 2018 Serghei Popovici a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Judecătoriei Comrat, intervenient accesoriu Consiliul Superior al
Magistraturii privind recunoașterea ilegală a refuzului Judecătoriei Comrat de a
calcula și achita în folosul său salariul lunar în funcție de judecător la Judecătoria
Comrat, obligarea pârâtului să-i achite salariul lunar în funcția judecător la
Judecătoria Comrat, începând cu data de 20 septembrie 2016.

În motivarea cererii reclamantul a indicat că la 20 septembrie 2016, Consiliul
Superior al Magistraturii prin hotărârea nr. 08/25, a eliberat acordul pentru reținerea,
aducerea silită, arestarea și percheziția sa.

A indicat că, citând doar dispozițiile art. 24 alin. (1) lit. a) a Legii cu privire la
statutul judecătorului, Consiliul Superior al Magistraturii fără a da o apreciere
circumstanțelor cauzei, prin hotărârea în cauză a dispus și suspendarea sa din funcția
de judecător.

A menționat că, suspendarea mandatului presupune încetarea îndeplinirii,
pentru o anumită perioadă, a atribuțiilor de către persoana cu funcție de demnitate
publică. Astfel, deși s-a dispus suspendarea sa de a îndeplini atribuțiile de serviciu,
incompatibilitățile și interdicțiile stabilite pentru judecători prin Legea fundamentală
și dezvoltată prin legi speciale nu permit să realizeze, în condiții legale, careva
activități, iar ca urmare nu poate primi remunerare sau câștig pentru a se întreține pe
sine și familia sa.

A invocat că, Curtea Constituțională, prin hotărârea nr.8 din 11 mai 2015 a
reținut că dreptul la muncă trebuie exercitat în condițiile legii, iar nerespectarea

prevederilor legale are drept consecință imposibilitatea desfășurării unui gen de activitate sau a ocupării unor anumite funcții. Astfel, de către contabilitatea instanței în care activează, din 20 septembrie 2016 ilegal nu se calculează și nu se achită salariul lunar de funcție, de judecător la Judecătoria Comrat.

La data de 22 august 2018 pentru exercitarea procedurii prealabile și având scopul recunoașterii dreptului de calculare și achitare a salariului lunar de funcție, s-a adresat către Judecătoria Comrat cu cerere prealabilă, aceasta fiind recepționată la data de 23 august 2018.

Potrivit răspunsului nr.11467 din 22 octombrie 2018, Judecătoria Comrat a respins cererea prealabilă, argumentând că prin prisma art.24 alin.(4) din Legea nr.544 din 20.07.1997 cu privire la statutul judecătorului, dacă nu a fost probată vinovăția judecătorului sau a fost pronunțată o hotărâre de achitare ori de încetare a procesului penal, suspendarea din funcție încetează și judecătorul este repus în toate drepturile avute anterior. Iar, neprezentarea unei sentințe de achitare sau de încetare a procesului penal, nu permite repunerea sa în drepturi, inclusiv achitarea plăților salariale.

Totodată, a relatat că răspunsul a fost justificat prin prisma art.7 alin.(1) din Legea nr.328 din 23.12.2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor, care prevede că salariul judecătorului se stabilește și se plătește pentru activitatea desfășurată în perioada unei luni calendaristice, în timpul normal de muncă, proporțional cu timpul efectiv lucrat.

A susținut că, prin prisma art.24 alin.(2) din Legea cu privire la statutul judecătorului, în cazul suspendării din funcție a judecătorului, salariul acestuia se plătește în condițiile legii. Prin urmare, consideră că instanța în care activează este obligată să-i calculeze și să-i achite salariul lunar de funcție.

A relatat că Legea privind salarizarea judecătorilor și procurorilor, în urma suspendării din funcția de judecător nu prevede condiționări de încetare a dreptului plății salariale de către instanța în care activează. Iar, alin.(3) art.24 al Legii cu privire la statutul judecătorilor, prevede că suspendarea judecătorului atrage după sine anularea inviolabilității personale, a garanțiilor materiale și sociale, însă nu și a salariului. În susținerea acestui argument, reclamantul a indicat că noțiunea de salariu este definită de alin. (1) art.128 Codul muncii, în conformitate cu care, salariul reprezintă orice recompensă sau câștig evaluat în bani, plătit salariului de către angajator în temeiul contractului individual de muncă, pentru munca prestată sau care urmează a fi prestată. Iar, noțiunea de garanție materială și socială, fiind definită de art. 172 Codul muncii, reprezintă mijloacele, metodele, condițiile prin care se asigură realizarea drepturilor acordate salariaților în domeniul raporturilor de muncă și al altor raporturi sociale legate de acestea. Corespunzător, a menționat că salariul nu reprezintă o garanție materială și nici socială.

Suplimentar a invocat că acțiunile în privința refuzului calculării și achitării plăților salariale, ca urmare a suspendării sale din motiv că în privința sa a fost începută urmărirea penală, contravine principiului prezumției nevinovăției consacrat de art.21 din Constituția Republicii Moldova.

A afirmat că în pofida prevederilor art. 116 alin.(7) din Constituție, funcția de judecător este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte funcții retribuite, cu excepția activității didactice și științifice. Acestor incompatibilități constituționale li se adaugă incompatibilitățile și interdicțiile prevăzute de art. 8 din Legea cu privire la statutul judecătorului.

În consecință, a susținut că, în urma incompatibilităților și interdicțiilor stabilite pentru judecători, nu poate desfășura activitatea de judecător din motivul suspendării și, totodată este lipsit ilegal de salarizare în condițiile legii, iar prin urmare este lipsit inclusiv de dreptul la muncă și protecția muncii.

Prin hotărârea din 27 iunie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Serghei Popovici împotriva Judecătoriei Comrat, intervenient accesoriu Consiliul Superior al Magistraturii privind dezacordul de a calcula și achita salariul lunar pentru funcția de judecător.

Prin încheierea din 14 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins ca neîntemeiată cererea lui Serghei Popovici privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, în pricina civilă în ordine de apel, la cererea de chemare în judecată depusă de către Serghei Popovici împotriva Judecătoriei Comrat, intervenient accesoriu Consiliul Superior al Magistraturii privind dezacordul de a calcula și achita salariul lunar pentru funcția de judecător.

Prin decizia din 26 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel depusă de Serghei Popovici și s-a menținut hotărârea din 27 iunie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că prima instanța a determinat corect raportul juridic dedus judecății, ca fiind guvernat de prevederile Legii contenciosului administrativ nr.793 din 10.02.2000 (în vigoare la momentul judecării cauzei în instanța de fond) și prevederile Legii cu privire la statutul judecătorului nr.544 din 20.07.1995.

A stabilit că hotărârea primei instanțe este întemeiată și legală și că circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii au fost stabilite și elucidate pe deplin de către instanța de fond.

A constatat că, ținând cont că temei al suspendării din funcție a judecătorului a servit faptul pornirii urmăririi penale în privința acestuia, Completul judiciar a reținut că prevederile alin.2 al art.24 a Legii cu privire la statutul judecătorului urmează a fi aplicat în coroborare cu alin.3, 4 al aceluiași articol și cu normele generale care guvernează suspendarea raporturilor de muncă și cu art.7 lit.a) a Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și al instanțelor judecătorești or, o dispoziție legală nu poate fi ruptă din sistemul normativ din care face parte și nu poate opera în mod izolat, așa cum o interpretează apelantul. Dimpotrivă, ea trebuie citită în coroborare cu celelalte dispoziții legale incidente, ca făcând parte dintr-un sistem juridic coerent.

A reținut că pe durata suspendării din funcția de judecător, se suspendă concomitent prestarea muncii și, în mod corelativ, plata drepturilor salariale. Iar, odată cu pronunțarea unui act judecătoresc definitiv de achitare ori de încetare a procesului penal, circumstanțele de suspendare decad, iar judecătorului îi pot fi achitate retroactiv drepturile salariale ce i se cuvin. La caz, actele judecătorești nominalizate supra, care ar putea repune în drepturi pe Serghei Popovici lipsesc.

La același aspect, Completul judiciar a reținut ca relevante și utile la caz constatările Curții Constituționale în decizia din 25.02.2019 privind inadmisibilitatea sesizării privind excepția de neconstituționalitate a articolului 200 alin. (1) și (3) din Codul de procedură penală și a articolului 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului, care explică că în jurisprudența CtEDO, dispozițiile legale privind suspendarea din funcție pot avea un caracter necesar

atunci când sunt determinate de situații cu caracter temporar care fac imposibilă exercitarea funcției. De fapt, suspendarea din funcție ar putea fi dictată de nevoia de a asigura protecția instituției publice față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale. În jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că scopul măsurii suspendării nu este unul punitiv, dar de precauție și provizoriu, în măsura în care privește apărarea interesului public prin suspendarea din funcție a unei persoane acuzate de comiterea unei infracțiuni de serviciu, și astfel de prevenire a altor posibile acte similare sau consecințe ale unor asemenea acte (cauza Țehanciuc v. România (dec.), 22 noiembrie 2011, § 19).

Completul judiciar a remarcat că, în pricină, nu a fost prezentată o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă prin care Serghei Popovici ar fi fost achitat sau ar fi fost încetată urmărirea penală în privința sa, din care motiv se deduce că just i-a fost refuzată de către pîrît cererea de calculare și achitare a salariului începând cu 20 septembrie 2016, data când a fost suspendat din funcție prin hotărârea CSM, or acesta, începând cu această dată nu a prestat careva serviciu pentru care să fie remunerat.

Instanța de apel a reținut că, instanța de fond corect a aplicat normele de drept care se referă la caz, a dat apreciere completă și obiectivă probelor, hotărârea fiind legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

Argumentul apelantului potrivit căruia, suspendarea sa din funcție încalcă principiul prezumției nevinovăției și, totodată îi îngreșește dreptul la muncă, instanța de apel la considerat neîntemeiat, or hotărârea emisă de către Consiliul Superior al Magistraturii nu are un caracter punitiv.

Consiliul Superior al Magistraturii nu analizează natura și gravitatea acuzării în materie penală, ci doar constată dacă a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva judecătorului.

Iar, în privința argumentelor referitoare la îngreșirea dreptului la muncă al judecătorului, Completul judiciar a apreciat că și acestea nu pot fi reținute ca întemeiate, or măsura suspendării este una temporară.

În această ordine de idei, Completul judiciar a reținut ca vădit nefondată și invocarea de către apelant a încălcării principiului prezumției de nevinovăție prin aplicarea măsurii suspendării din funcție or, după cum prevede legea, aceasta este o măsură temporară, iar după cum garantează prevederile legale, în cazul când nu a fost probată vinovăția persoanei, aceasta este repusă în toate drepturile, inclusiv cele materiale și respectiv doar atunci îi pot fi compensate și plățile salariale.

La 29 noiembrie 2019 Serghei Popovici a declarat recurs împotriva încheierii instanței de apel din 14 noiembrie 2019, solicitând casarea încheierii instanței de apel prin care a fost respinsă cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate cu emiterea unei încheieri prin care se va dispune ridicarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „la alin. (1), cu excepția lit.a)” din alin. (3) art. 24 din Legea nr.544 din 20.07.1997 cu privire la statutul judecătorului și remiterea acesteia în adresa Curții Constituționale, în ordine art. 12¹ alin. (1), (2) Cod de procedură civilă.

La 04 decembrie 2019 Serghei Popovici a depus recurs nemotivat, iar la 29 ianuarie 2020 recurs motivat împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea încheierii instanței de apel din 14 noiembrie 2019, a deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursurilor a indicat că, instanțele inferioare nu au examinat legalitatea refuzului de achitare a salariului, ci s-au limitat în a expune constatările motivelor de suspendare a funcției care de fapt nu suspendă obligația de achitare a salariului.

A menționat că instanțele judecătorești eronat au aplicat în cazul litigios prevederile normei generale care guvernează suspendarea raporturilor de muncă (art. 75 alin. (2), (3) Codul muncii), cât și prevederile normei speciale stipulate în alin. (3) și (4) art. 24 din Legea nr.544 din 20.07.1995 cu privire la statutul judecătorului, și la caz urmând a fi aplicată norma specială.

A susținut că, atât în condițiile Legii nr.328 din 23.12.2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor (în vigoare pînă la data de 01 decembrie 2018), cât în condițiile Legii nr.LP355/2005 din 23.12.2005 cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar, de către instanța în care activează este obligată să-i fie calculat și să-i fie achitat salariului lunar de funcția de judecător la Judecătoria Comrat, începând cu data de 20 septembrie 2016.

A indicat că nici Legea nr.328 din 23.12.2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor (în vigoare pînă la 01 decembrie 2018) și nici Legea nr.LP355/2005 din 23.12.2005 cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar, în urma suspendării raporturilor de muncă a unui judecător nu prevede condiționalități de încetare a dreptului plății salariale și anume de către instanța în care activează.

A reiterat că anularea drepturilor garantate judecătorului conform prevederilor alin. (3) din art. 24 al Legii nr.544 din 20.07.1997 cu privire la statutul judecătorului și anume, în urma suspendării raporturilor de muncă când în privința ultimului a fost începută urmărirea penală, pînă la rămânerea definitivă a hotărîrii în cauza respectivă, nu sunt aplicabile la caz, or suspendarea judecătorului în condițiile indicate atrage după sine anularea inviolabilității personale, a garanțiilor materiale și sociale, însă nu a salariului. Salariului de funcție lunar nu este o garanție materială și nici socială.

A invocat că instanța de fond și de apel nu au aplicat legea care trebuia a fi aplicată or, examinând acest litigiu prin prisma unei relații de angajator/salariat aplicabilă funcțiilor remunerate pentru un anumit volum de sarcini și activități, însăși judecătorii au limitat și ilegal au atribuit judecătorului funcții de salariat. Cu toate acestea la dosar nu a fost administrat nici un contract de muncă sau prestări servicii, care ar fi oferit o asemenea posibilitate, de exemplu cum sunt pentru funcția de grefieri, asistenți, personal auxiliar, etc. respectiv, judecătorul investit prin decret Prezidențial nu încheie contract individual de muncă cu autoritatea publică, în cazul dat cu Consiliul Superior al Magistraturii, iar reglementările procedurale privind drepturile și obligațiunile judecătorului; garantarea independenței a judecătorului, răspunderea disciplinară a judecătorului; suspendarea, detașarea și eliberarea din funcție a judecătorului ș.a. sunt expres stipulate în Legea nr.544 din 20.07.1995 cu privire la statutul judecătorului.

A menționat că instanța de fond și cea de apel nu au aplicat prezumția nevinovăției și au emis acte care contravin jurisprudenței CtEDO. Astfel, refuzul calculării și achitării plății salariale în urma suspendării îndelungate raporturilor de muncă, când în privința judecătorului a fost începută urmărirea penală, contravine principiului prezumției nevinovăției, consacrat de art. 21 din Constituție.

Cât privește încheierea din 14 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău prin care s-a respins cererea privind ridicarea excepției de constituționalitate, consideră

că la caz instanța de judecată a aplicat eronat prevederile art. 12¹ alin. (2), lit.d) Cod de procedură civilă or, existența deciziei de inadmisibilitate a sesizării nr.28g/2019 privind excepția de neconstituționalitate a art.200 alin. (1) și (3) CPP și art.24 alin. (1), lit.a) din Legea cu privire la statutul judecătorului (suspendarea provizorie din funcție) a Curții Constituționale din 25 februarie 2019 nu este aplicabilă la caz.

A susținut că la caz a solicitat ridicarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „la alin. (1), cu excepția lit.a)” din alin. (3) art.24 din Legea nr.544 din 20.07.1997 cu privire la statutul judecătorului, care reglementează consecințele suspendării din funcție a judecătorului și anume condițiile de achitare a drepturilor salariale, garanțiilor materiale și sociale.

A menționat că instanța de apel eronat a indicat în încheierea din 14 noiembrie 2019 ordinea și termenul de atac, anume că încheierea poate fi contestată concomitent cu fondul cauzei or, Curtea Constituțională în hotărârea nr. 2 din 09.02.2016 a statuat că, în vederea asigurării celerității procesului, părțile trebuie să aibă posibilitatea de a contesta separat cu recurs încheierea judecătorului ordinar de respingere a cererii de ridicare a excepției.

La 12 februarie 2020 de către Consiliul Superior al Magistraturii a fost depusă referință prin care a solicitat declararea ca fiind inadmisibil recursul depus de Serghei Popovici.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că prezentul litigiu a fost soluționat în baza Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

Prin Legea nr. 116 din data de 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

Conform art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 01 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

Conform art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale, însă rezultând din aceeași normă legală, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va examina admisibilitatea cererii de recurs prin prisma prevederilor Codului de procedură civilă, având în vedere că prezenta procedură de contencios administrativ a fost inițiată până la intrarea în vigoare a Codului administrativ.

Conform art. 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea

recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost emisă la 26 noiembrie 2019, iar recurentul a recepționat-o la 13 ianuarie 2020 prin intermediul poștei electronice (f.d.216, 237). Astfel, recursul depus la 29 ianuarie 2020, este în termen.

Examinând temeiurile recursului depus de Serghei Popovici în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că acesta este inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul depus de Serghei Popovici nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul depus se referă la dezacordul Serghei Popovici cu soluția pronunțată de instanțele de judecată ierarhic inferioare, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul specializat al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de

recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă, însă din recursul depus nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Serghei Popovici.

În conformitate cu art. 193, 195, 230 și 258 alin. (3) din Codul administrativ, art. 270, 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de către Serghei Popovici, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh